

ud af Barneskolen, og hvad vi maa have i Fremtiden, komme vi først til i den voksne Alder. Her kommer jeg unægtelig til et Punkt, hvor det forekommer mig, at Lovforslaget har en lille Mangel. Men det er omtrent Lovforslagets eneste. Det er, at Ungdomsskolens Begyndelse ikke har kunnet holdes ganske ren, idet man for Adgangen til den ene Linie har været nødt til at stille som Betingelse, at de paagældende have faaet lært lidt Latin, inden de komme. Det er Tanken i denne Ungdomsskole at give en Deling mellem 3 Linier. Det er nemlig en Grundtanke i Lovforslaget, at man ikke bryder sig om i denne Lov at faa slaaet det gamle ihjel. Man siger: Lad det leve, saa længe nogen har saa megen Tro dertil, at de holde Liv deri, giv os blot Plads til at skabe den ny Skole. Derfor skal denne Lov ogsaa give Ramme til, at den klassiske Skole kan være mulig endnu for de Forældre og de unge Mennesker, der ønske det. Men for at denne klassiske Skole kan ordnes paa en rimelig og taalelig Maade, har man været nødt til at give en Lempelse og sige: De, der ville være klassiske Studenter, faa at sørge for at kunne noget elementært Latin før Optagelsen i Ungdomsskolen. Og hvorfor man har gjort denne Indrømmelse, ville ærede Medlemmer let forstaa, naar de tænke paa, at for de klassiske studerende vil der her være Tale om paa en Gang at begynde med Latin, Fransk og Græsk, og det vil selv for filologisk begavede Hjerner være for haard en Dosis at tage paa en Gang. Jeg regner det heller ikke for nogen Ulykke, at man for dem, der villé gaa den klassiske Rétning igennem, forlanger et saadant forudgaaende Kursus i noget elementært Latin, det gør ingen Skade. Det er teoretisk en Mangel ved Loven, men praktisk gør det ikke noget. Derimod er jeg mere ked af en Bestemmelse i § 11, nemlig om, at denne Forskole i Latin ogsaa forudsættes hos dem, der ville ind i den nysproglige Linie. Man kunde spørge: Hvad skal Latin i den ny Skolelinie? Ved den forstaa man jo, at man har Engelsk, Tysk og Fransk, og nogle ere maaske saa fremsynte, at de sige, at man ogsaa kunde tage et Fremtidssprog som Russisk med, men hvad skulle de med Latin? Dertil er at sige, at Synet paa dette inden for den lærde Skoles Arbejdere er saaledes, at yderste venstre Fløj, f. Eks. Professor Otto Jespersen, siger: Vi ere komne saa vidt, at vi helst maa være helt uden Latin i denne Linie, hvorimod mange andre, Flertallet af denne Skoles Arbejdere, sige: Nej, endnu er La-

finen saa nær ved at være et levende Sprog, at vi for kommende Studiers Skyld bør give de unge nogen Vejledning, sætte dem lidt paa Sporet i dette Sprog. Der er jo intet Fag, i hvilket man kan drive et Studium, som gaar blot historisk to Menneskealdere tilbage, uden at man maa kunne noget Latin for at klare sig. Men det er ikke en Latinundervisning, der har til Formaal at sætte Lærlingene ind i Romernes Aandsliv, men kun at bringe dem paa Sporet, saa at de kunde bruge Latinen i Praksis, hvor man stødte paa den. Og naar f. Eks. det juridiske Fakultet har kunnet slutte sig til denne Ordning, er det netop under den Forudsætning. En saadan Smule Latin kunde denne Retnings Elever snart lære, men dertil behøver man ikke de 4 Aars Latinlæsning, som her er forlangt, det kan gøres med meget mindre. Jeg forstaaer godt at den ærede Minister er kommen til at foreslaa det, thi den ærede Minister har jo ment, at naar man ved en Skole havde baade en klassisk og en ny sproglig Linie, var det et Spild af Kræfter at lade dem have adskilte Latin-timer, men maa jeg have Lov derimod at bemærke, at hvis man ved en Skole ingen klassisk Linie har, men kun en ny-sproglig, saa er det dog meningsløst at forlange, at Lærlingene skulle kunne Latin for at komme op i Ungdomsskolens nederste Klasse. Paa dette Punkt ønsker jeg Loven underkastet en lille Ændring, hvis det kunde lade sig gøre.

Ellers er der om Ungdomsskoleundervisningen meget at sige, som dette Tings Tid ikke vil tillade mig at komme ind paa. Jeg har endnu mange Ting at bemærke angaaende det, man i denne Ungdomsskole vil undervise i, hvor den klassiske og matematiske Linie for en Del kommer til at ligne, hvad man har nu, dog med den store Forskel, at de Fag, der kræve en større Aandsmodenhed, nu ogsaa ere udsatte til Elevernes modneste Aar. Det betyder noget, at den egentlige systematiske Matematikundervisning ikke nu skal begynde med Drengene i 11—12 Aars Alderen, men først rigtig tager fat ved 15 Aars Alderen. Det betyder noget f. Eks. for de klassiske, at den egentlige latinske Eksercits ikke som nu begynder ved 11—12 Aars Alderen, men ved 14—15 Aars Alderen. Alligevel ville de to Retninger maaske ikke afvinde ærede Medlemmer saa megen Interesse, især da maaske mange ærede Medlemmer ville være af den Tro, at i alt Fald en af disse gamle Linier ikke vil komme til at føre